

DE KONING IN ZIJN HEMD

Een koning liep eens door het korenveld. Hij deed dat niet uit landsbelang, of omdat hij graag wilde weten of het koren van zijn onderdanen tot goede wasdom groeide. Hij deed het uitsluitend voor zijn plezier. Het was prettig, dat al die halmen slechts tot zijn heupen kwamen en dat zij bogen tot de grond, telkens als er een briesje over voer.

‘Wat is een koning toch machtig,’ sprak hij glimlachend, ‘niet alleen de mensen, doch ook de halmen buigen voor mij. Ieder weet toch waar hij staan moet.’ Nu gebeurde het, dat hij, halverwege de wandeling, de behoefte gevoelde, die wij allen weleens gevoelen. De koning zag rond naar een schuilplaats. Doch er was er geen. Nu viel zijn oog op het koren.

‘Komaan,’ sprak hij, ‘daar zal ik in gaan. Ik moet wel enige halmen vertreden, doch het is de koning ook.’ Hierop hing hij zijn hermelijnen mantel aan een wilg, zette zijn kroon af, en stapte in het koren.

Na enige ogenblikken kwam er een boer voorbij.

'Hé daar! vlegel!' riep de boer, 'wat zit jij daar te doen?'

De koning werd rood van kwaadheid; doch daar hij nog niet gereed was, keek hij op zijn hurken de ander bars aan.

'Kun je niet spreken, kwajongen!' schreeuwde de boer verbolgen, 'is het niet genoeg dat je mijn koren plat-trapt? Moet je het nog vies maken ook?'

'Het is niet aldus dat men zijn vorst aanspreekt,' antwoordde de koning waardig.

'Een viezerik ben je!' schreeuwde de boer, dwars door het koren op hem toestappend, 'een viezerik in een hemd! Een landloper zonder broek! D'r uit!'

En hij riep de andere boeren en samen joegen zij de koning met knuppelslagen door het korenveld.

Bij de ingang van het dorp echter riep een soldaat:

'Het is de koning! Geeft acht!'

En hij presenteerde het geweer.

De boeren stonden beschaamd en wachtten met gebogen hoofd hun vonnis. Doch de koning was beschaamder. Hij sloop naar zijn paleis en bedacht dat hij zonder hermelyn een man was in een hemd.